דודה חנה היא היתה דמות מופת של אצילות תמידית. משהו שמדמה פיסת יד אצילית מפרנקפורט, בתוככי ירושלים בוילה ברחוב יורדי הסירה 3. עיני הביטו בהשתוממות על האורלוגין הענקי ששידר לנו כך, כאן הזמן יקר ויש לנצלו בלימוד ובמעשה טוב.

היה בה משהו נדיר של רגישות ויחס עד שכל אחד ואחת שבאו למעונם קיבל יחס מלכותי הרגשת שאתה אורח כבוד של ממש ובנועם בטוב טעם. גם תה ומאפה היה מוגש מהחלון לארמון בכבוד מלכותי.
בבית זה לכל דבר ודבר היה חשיבות מסבירה לנו על פרחים בגינה מתי העונה בה הם בשיא פריחתם. בויטרינה בפינה מול הכניסה עמדו בובות יפיפיות מקצבי תבל כך למדנו על מקומות נדירים בעולם.

אבל המסר הוא היחס שלה לדוד יהושע באיזו חרדת קודש והערצה דיברה אליו וכיבדה את דעתו כי ידעה שמעומק מחשבה נבעה דעתו. הם היו זוג לחיקוי אהבתם זו לזה היתה אהבת אמת שהמתבונן בהן היה מתפעל ממש כי אין בנמצא דברים כאלה.
החדר הלימוד היה קודש הקודשים שם עמדנו בחרדת קודש כן ממש היה שם תלמוד בבלי ענק שהודפס בווילנה במהדורה הראשונה אורגינל. ועוד מאות ספרי הגות תורנית ורפואה גם בלטינית וידענו שדוד יהושע אכן יודע את הכתוב בם וגם שהזקין התמיד ללמוד היינו מקריאים לפניו משנה וכודומה... והיה מסביר בטום טעם. זה היה גן עדן ממש
ועלי זה השאיר רושם אדיר. יהי זכרם ברוך
זרחיה ליאור בית אל